

organisationen af Rettergangsvæsenet i det Hele, kan der vist være Udskilligt, der taler for, men at ville gjøre Begyndelsen dermed i Vestindien, troer jeg ikke vilde være det Hensigtsmæssigste, saameget mindre som alle de vestindiske Autoriteter, der have yttret sig om denne Sag, have holdt paa den Ordning, hvorpaa Udkastet gaaer ud. Det Forslag, som den første ærede Taler omtalte, og som gik ud paa aldeles at ophæve Overretten for de vestindiske Der, synes at være temmelig radikalt, og man er heller ikke fra nogen Side ovre i Vestindien gaaet ind derpaa, uagtet dette Spørgsmaal virkelig har været fremsat og omhandlet saavel af Gouvernementet som i Colonialraadet. Jeg troer, at den Udvei, som er brugt ved det Udkast, jeg har havt den Ære at forelægge Thinget, er den, som meest stemmer med de Ønsker, der for Tiden næres i Vestindien, og da den tillige medfører en betydelig Indskrænkning i Udgifterne til de vestindiske Bestdøvelser i det Hele, troer jeg, at man kan lade sig nøie med den Maade, hvorpaa Regjeringen har troet at burde ordne Sagen.

Da ingen flere begjærede Ordet, var 1ste Behandling sluttet, og det fattes altsaa under Afstemning, om Lovforslaget skulde overgaae til anden Behandling, hvilket vedtoges eenstemmigt med 87 St.

P. Hansen: Jeg skal tillade mig at foreslaae, at der angaaende denne Sag nedfattes et Udvalg, bestaaende af 5 Medlemmer, valgte her i Salen.

Intet andet Forslag fremkom, og P. Hansens ovennævnte Forslag vedtoges ved den paafølgende Afstemning med 76 St. mod 1.

Efter Dagsordenen gik man derpaa over til 1ste Behandling af Forslag til Lov om Lønningerne for de ved Skolelærerseminarierne ansatte Forstandere og Lærere m. m.

Bloch: Den Lov, som her foreligger os i Udkast, er egentlig kun en Lønningslov med

en tilføjet Paragraph om en Skolelærerexamen. Der er imidlertid et Spørgsmaal, som tidligere har været sat i Forbindelse med denne Sag, og som, uagtet det ikke ligefrem er berørt i Lovudkastet, og der kun svagt er hentydet dertil i Motiverne, ogsaa nu vil sættes i Forbindelse dermed, vil trænge sig frem og udøve Indflydelse paa Sagens Behandling her; det er Spørgsmaalet om Seminarievæsenets Forbedring eller Omordning, og altsaa ogsaa om nærværende Lovudkastis Forhold til Ønsket derom. Det er naturligt, at naar der begjeres større Udgifter til Lærernes Lønning, ledes Tanken ogsaa hen til, hvilke forbedrede Frugter der er Udigt til med Hensyn til disse Læreres Virken. Det er naturligt, at de, der kunne ønske mere gennemgribende Forandringer i Seminarievæsenet, ville ansee det rigtigst, at en Lønningslov for Seminarielærerne kom til at udgjøre en Deel af en mere omfattende Reformlov. Nærværende Lovforslag er ikke meget forskjelligt fra det, det blev forelagt i forrige Sæssion, dog er der nogen Forskiel, og det kan maaffee paa en vis Maade siges at være gunstigere for Reformationen, ikke ved det, som det indeholder, men ved det, det ikke indeholder, idet de Bestemmelser i det forrige Udkast, som havde Hensyn til en Udvidelse af Seminarierne til treaarige Underviisningskursus, Ansættelse af flere Lærere samt en forøget Understøttelse til Seminarieelever ved deres forlangede Ophold paa Seminarierne, ere udeladte.

Naar der skal reformeres ved Seminarievæsenet, er der 2 Hovedveie, man kan slaae ind paa. Den ene, som det forekommer mig der er hentydet til i Lovudkastets Motiver, navnlig ved de Ord: „Ligesom det ogsaa maa være forbeholdt ved Finantslovene at fremkomme med mulige Forslag til Seminariernes Udvidelse“, vilde formeentlig være den: Man vil ingen Omvæltning, ingen gennemgribende Forandring, man beholder de samme 4 Seminarier, som vi nu have, beliggende paa de samme Steder, men derimod udvider man Seminarierne, fornemmelig ad administrativ Veie, saasom ved forandrede Vilkaar for Optagelse af Elever og ved Forandringer med Hensyn